

ὄση Σακελλάριον, εἶτα ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ Γενναδίῳ ἐκείνῳ, οὐ κατέστη ὑπότροφος). Τῷ 1848 Ἰωανναίμ. Τῷ 1869—1889 Σωφρόνιος Χρηστίδης, εἶτα Θεσσαλονίκη, Κυζικηνός (διορισθεὶς τὸν ἰουλιανὸν ἐν Ἰωαννίνοις (Ἀγαθοεργίμ. μ. α' 120). Τῷ 1889 δεκανόβριον ὁ ἄφικος τοῦ Γρηγορίου Καλλιίδου, ἀπὸ Θεσσαλονίκης, θράκος ἐκ Παγιδίου τῆς ἐπαρχίας Προκλείας. Πλὴν τούτων ἐβρομεν ὅτι τὸ 1543 ἀπεβίωσεν ὁ ἄγιος Χειμάρας· τίς ὁ ἄγιος Χειμάρας; πιθανόν ὁ Σωφρόνιος ἐπίσκοπος Χειμάρας; Ἰωαννίτης.

Ἐγράφημεν ἐν Δροβιάνῃ, τῇ 21 ἀπριλίου 1893.

ΝΙΚΟΛΑΪ Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΑΔΗΣ.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

4

«ὦχ! λάκ! λάκ! λάκ! α καὶ οἶνος εὐφροσύναι καρδίαν ἀνθρώπου» λέγει Δαβὶδ ὁ προφήτῃς. Ἀλλὰ δὴ προφήτῃς, προφήτῃς, προφήτῃς, προφήτῃς, δηλαδή μεγαλὸς προφήτης, προφήτης τοῦ λέμε μεις. «Ἐπὶ πλείον πλυνόν με. Βρέ παιδιὰ δὲν πίνουμι ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου» κρασί κρασί κρασία μου Βλέπεις εἶμαι ποιητῆς καὶ ὀλίγον τι βερκοῦς.

Ταῦτα δὲ λέγων καὶ πάλιν τῇ χεὶρὶ ἐπὶ τῆς ληκύθου προσεκόλλησε καὶ ἔπιεν.

Οἱ πάντες διεφθάρησαν εἰς ἀπλετόν γέλωτα ἐπὶ τῇ ἀδολεσχίᾳ καὶ τῷ κωμικῷ αὐτοῦ ὕμῳ. Οἱ δὲ δύο νέοι ἐκράτουν τὰ στήθη γελῶντες ὅλαις δυνάμεισι.

— Μὰ τί διάβολο ὅλο θὰ πίνης, εἶπον αὐτῷ.

— Βέβαια καὶ θὰ πίνω, καὶ γιατί νὰ μὴ πίνω; μήπως ἔγω που νὰ δίνω; ἐφέτος τὰ εἰσοδήματα εἶναι πίνε! τοῦρα καὶ εἰς ἀν προφθάσωμεν καὶ θεάσωμεν γρήγορα καὶ βρέξῃ ἀκούα μιά καὶ ζανασπείρωμε, ὅσω σπώγια! θὰ πάω ἀκούα μὰ γυναικα!

Γυναικα! κακὸ ζῶο καὶ καλὸ πράμμα, καλὸς σύντροφος καὶ κακὸς διάβολος μὲ τὰ κέρατα μεταμορφωμένος εἰς ἀγγελο γιά νὰ μπερδεύῃ τὸν κόσμον. «Πάντα δι' αὐτῆς ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτῆς ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Μὴ πανδρευθῆς, πανδρευθῆκες; «ὃ γέγονε γέγονε» «τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται» «τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες τὰ μεγάλα γύρευες τράβη γέσω διάβολε!»

«Βλέπων ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ καλὸς αὐτοῦ ἀνεψίος δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ παύσῃ οὐλαρῶν διέκολεν αὐτὸν λέγων.

Χορεύουσι παιδιὰ, Πάντες ἐπεδοκίμασαν τὴν πρῶτασιν καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἦδη ἡ εὐθυμία ἔλαβεν ἀλλοίαν ὄψιν.

Χορὸς καὶ ὀλιδοδοθία.

Ἐσχημάτισαν ἡμικύκλιον καὶ ἤρξαντο ἄδοντες καὶ χορεύοντες συρτόν, εἰς ὃν παιδοθεὶν ἀσκούνται πάντες οἱ θεῶδες χωρικοί, ἄρρενες καὶ θῆλει.

Αἱ φωναὶ καὶ οἱ γέλωτες παρεκάλεσαν πρὸς αὐτοὺς

καὶ τοὺς γονεῖς τῆς Ἀναστασίας, ἡ δὲ παρουσία αὐτῶν κατέστησε μᾶλλον εὐτακτον τὴν διασκέδασιν ἐκείνην. Οἱ νέοι καταγοητευθέντες ἐθεώρουν τὰς ἐβροθυμίας κινήσεις τῶν χορευτῶν.

— Πόσον εὐτυχέστεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ χωρικοί οὗτοι, ἔλεγεν ὁ Ἀρίστην πρὸς τὴν φίλην του. Ὁ παῖς τοῦ χωρικοῦ, εὐθὺς ὡς γεννηθῆ, ἔχει τὸ μέλλον του ἀσφαλισμένον, γινώσκει ὅτι οφείλει νὰ ἐργασθῆ τὴν γῆν, ἵνα προσπορίσῃται τὰ πρὸς τὴν, οὐδὲν ἔχει νὰ σκεφθῆ, ὡς ἡμεῖς, περὶ μέλλοντος, οὐδεμίαν ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἐκπληρώσῃ. Νυμφεύεται νεώτατος καὶ ἀποκαθίσταται. Ἐν ᾧ περὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι βιοάντων, πρὸ πάντων δὲ περὶ τῶν ποιῶς τινος ἀναπτύξεως τυγχάντων δύναται τίς νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ ποιητοῦ:

Τὸ ἔξεχον λογικὸν τῶν κίβι νέμει γρηγοροῦσι, αὐτὰ τῶν αὐμοφοῶν τῶν πρῶταίτιος τριγῆ.

Ἡμεῖς σκεπτόμεθα περὶ παιδείας καὶ περαιτέρω περὶ δόξης, περὶ ἀποκαταστάσεως, εἰς ἀνεύχον δὲ ἀνάγκης περὶ προσπόρισεως τοῦ ἐπιούσιου διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἡμῶν. Καὶ καὶ γλιχθεῖθα ὑψηλοτέρων, καὶ ἐπιθυσοῦμεν πλειόνων βόσκων ἢ μὴν ἅπας ὁ βίος ἀποβαίνει καὶ εἶτα. Ταῦτα πάντα θάνατος διαδέγεται.

Ὁ χωρικός ἀποθνήσκει ἀφίνων εἰς τὰ τέκνα του τὴν εὐχὴν του καὶ μὴ ἀνησυχῶν περὶ τοῦ τί θέλουσιν ἀποθῆ ταῦτα, ἀποθνήσκει ἡσύχως, πλήρως θερηκευτικῆς πεποιθήσεως, πλήρως ἐλπίδος μελλούσης ἀθανασίας. Ἡμεῖς ἀποθνήσκουμεν ἀμφιβάλλοντες περὶ πάντων, οὐδεμίαν πεποιθήσιν καὶ ἐλπίδα ἔχοντες, οἱ πλείστοι ἀπὸ τὰ τέκνα εἰς τὴν διάκοισιν τῆς τύχης καταλείποντες. Καὶ κἀπογοῖ ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου σκεπτόμενοι, ἂν πράγματι ψυχὴν λεκτῆμεθα ἀθάνατον, ἢ ἂν μετὰ τὴν βρώσιν τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν σκοληκῶν οὐδὲν ἐναπολείπηται ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἴδαν φροσέρον νὰ παραδεχθῶμεν δὲν τοῖσι μωμεν, περὶ δὲ τοῦ πρώτου ἀμφιβάλλουμεν. Τέλος ἀποθνήσκουμεν ἀπέλπιδες, μὴ δυνήθεντες εἰς τὸ ἐπιδικωμένον νὰ φθάσωμεν.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἂς ζήσωμεν ὡς οἱ χωρικοί οὗτοι, μὴ δὲν ἐπιδικωκοντες, περὶ μὴδενος μεριμνῶντες ἀνευ τῆς τύχης τῆς τῷ κόσμῳ συνήθους, εὐτυχεῖς ἐν ἀλλήλοις, ζῶντες δι' ἀλλήλων, ἀγαπῶντες ἀλλήλους. Μήπως ἐν τῇ ἀραιοβαίᾳ ἀγάπῃ δύο ὄντων δὲν ἐγκλείται ἡ ὑπάτη εὐδαίμονία;

— Οὕτω καὶ ἐγὼ φρονῶ σιλπάτη. Ἀλλ' ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει εὐφυτοῦς δύναμις τίς ἀκαταμάχητος, ἡ τῆς ὀρέξεως του αἰεὶ πλεῖον εἰδέναι, αὕτη δὲ ἐστὶ τὸ μέσον τῆς προαγωγῆς τῶν λαῶν καὶ τοῦ αἰτίον τῆς καταστροφῆς τῶν ἀπέμων, διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης ἡ ἐπιστήμη μὲν ἀναπτύσσεται, ἀλλ' οἱ ἀποστὰι αὕτης εὐθυνοῦσιν ἐν τῇ ζήτησει τοῦ ἀποσπῶτος ἀληθοῦς, οὐ περ μὴ ἐπιτυγχάνοντες θηήσκουσιν ἀγεῦστοι τῶν σχετικῶν τέρψαν τοῦ κόσμου διότι ἠλπίζον ν' ἀπολαύσωσι τῆς μερίστας ἡθικῆς τέρψεως, δύνοντες τὰ ἀλυτῶν. Καὶ νὰ μὲν ἡ ἀνθρωπότης ὠφελεῖται ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων αὐτῶν καὶ ὁσήμερον προάγεται, τιμῆ δὲ τούτους ὡς μεγάλους